

bart, at han kunde stille et Krav til Danmark om at sikre de vedkommende en Forsikring i Kroner, svarende til den Forsikring i Mark, som de havde i den tyske Tid, og vel at mærke med en Købeværdi af disse Mark svarende til den Købeværdi, den tyske Mark havde, før Markfaldet begyndte. Men naar det ærede Medlem mener at kunne rejse et saadant Krav, maa han ikke glemme, at Tyskland selvfølgelig har stillet til Disposition det Antal Mark, som de vedkommendes Krav lød paa, dog *ikke* Mark med den gamle Marks Købeværdi, men Mark med sammenbrudte Marks, hvis Værdiløshed jo for længst er konstateret. Jeg vil i den Anledning bemærke, at det ærede Medlems Udtalelser jo knyttede sig til et Andragende, som den 10. September 1927 er indgaaet fra et Udvalg, som er nedsat af de Privatfunktionærer, som havde Pensionsforsikring. I dette Andragende henvises til Versailles-Traktatens Artikel 312, hvorefter de Forsikringsreserver, som udbetales af Tyskland, bør anvendes til Fortsættelse af disse Forsikringer, og at Magterne, hvortil de paagældende Personer overføres, bør anvende Pengene til Udførelse af de Pligter, som hidrører fra disse Forsikringer. Nu er det, som jeg allerede har sagt, en komplet Umulighed under Hensyn til Værdien af de Mark, som har været stillet til Disposition for de forsikrede, der her er Tale om. Vi gennemførte her i Rigsdagen den 11. Juli 1927 en Lov, i hvis § 5 det bestemmes, at de fra Tyskland for denne Forsikring modtagne Beløb ifølge Indenrigsministerens Bestemmelse efter Forhandling med hver enkelt Person kan tilbagebetales denne eller udbetales som Bidrag til en Forsikring, som den vedkommende maatte have tegnet. Det er herimod, at det ærede Medlem Hr. Schmidt her har udtalt sig, og det er mod denne Bestemmelse, at det Udvalg, som har fremsendt den nævnte Beklagelse til Ministeriet, vender sig. Men man maa dog fastslaa, og det bør fastslaaes en Gang for alle, at de Beløb, her er Tale om, er ganske overordentlig smaa, og at Traktaten dog aldrig kan være til Hinder for, at man tilbagebetaler med den vedkommende Persons Samtykke, og heller ikke paalægger Traktaten de vedkommende Lande at lave deres Lovgivning om og at indføre en Pensionsforsikring for privat ansatte Funktionærer, og heller ikke paalægger Traktaten Pligt til at foretage en Valutaomregning af de indbetalte tyske Mark, som tillægger disse en Værdi, som

ligger langt, langt ud over den Værdi, de i Virkeligheden har. Det er de to Ting, som har vakt Utilfredshed blandt Privatfunktionærerne, og som deres Andragende gaar ud paa at faa ændret. Men naar Funktionærerne ikke mener, at denne Sag er færdig fra Rigsdagen, saa er de forkert underrettet, thi den paagældende Bestemmelse findes, som sagt, i Loven af 11. Juli 1927, og Folketingets Udvalg var fuldstændig paa det rene med, hvorledes denne Sag laa. Der var forelagt Udvalget alle Oplysninger til Belysning af den, og disse Oplysninger findes trykt som Bilag 1 til Folketingsudvalgets Betænkning. Jeg maa gaa ud fra, at det ærede Medlem Hr. Schmidt ikke under denne Sags Behandling har været til Stede her i det høje Folketing, og at altsaa denne Betænkning og det Bilag, hvortil jeg har henvist, er undgaaet det ærede Medlems Opmærksomhed. Det ærede Medlem vilde, hvis han havde fulgt denne Sag i Enkeltheder, neppe have fundet noget som helst reelt Grundlag for de Bemærkninger, han her har fremsat.

Et Spørgsmaal, som ogsaa har beskæftiget adskillige, og som er overordentlig omfattende og vigtigt, er Statsboligfondens Forhold til Laantagerne og de med Ophør af Udlaan fra Statsboligfonden følgende Forhold paa Boligmarkedet. Det er særlig de ærede Medlemmer Hr. Holstein og Hr. A. C. Mortensen, der har været inde paa denne Sag. Det ærede Medlem Hr. Holstein er gaaet overordentlig kraftigt i Brechen for Stats- og kommunal Hjælp til Parcelbyggere, som har faaet Laan i Statsboligfonden; og det ærede Medlem omtalte Parcelbyggerne som den Kategori af Medborgere, hvis Ulykke udelukkende Staten, Regeringen og den Politik, der er ført, bærer Ansvar for; med andre Ord: Disse Parcelbyggere ud over Landet — som har opført en Række Villaer, Smaahuse, til hvilke Stat og Kommune har ydet Laanebeløb paa Vilkaar, som man ikke har kunnet opnaa andetsteds — er nogle ganske sagesløse Personer, som man ikke kan rette nogen som helst Bebrejdelse imod; tværtimod, det er den Stat og de Kommuner, som har hjulpet dem med at finansiere disse Bygninger, det er disse Institutioner, som man kan rette Bebrejdelse imod, naar der nu her og der sidder en Ejer af et saadant Hus, som ikke kan klare sine Forpligtelser. Ja, man vil jo staa en Smule uforstaaende overfor et Ræsonnement saa bagvendt, anstillet af en Hjerne, som ellers angives at være særlig klar. Men man faar jo et betydeligt Bi-